

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 30 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 10 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 575

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, Στ' ἄρματα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Τὸ Μεγόνιο παιδί (Συνέχειν).
ΣΑΙΣΠΗΡ, ὁ Ὀθέλλος (Συνέχεια)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

≡ ΣΤ' ἈΡΜΑΤΑ ≡

Φίλε Νουμά,

Τὸ ἐσώκλειστο περισσόλογο ποίημα τὸ γέννησε μιὰ πρώτη ἐντύπωση ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῆς τελευταίας ἐπι-
στρατείας· ἔξω ἀπὸ κάθε ζύγιασμα καὶ σκέψη πολι-
τική, πράγματα ποὺ δὲν πολυχωροῦνε στὸ μηχανισμό
τῆς φαντασίας μου, ἀπλοϊκῆς, μπορεῖ, σὲ πολλά. Ὅσοι
βρεθῆκανε τότε σὲ ψυχικὴ διάθεση ἀνάλογη μὲ τὴ δική
μου δὲν εἶναι ἀπίθανο τώρα νὰ συγκινηθοῦν ἀπὸ
τοὺς ἀσυγκίνητα δουλεμένους στίχους αὐτοῦς. Μὰ νο-
μίζω πὼς τώρα οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ οἱ πιστοὶ τῆς
ποιητικῆς τέχνης, δὲ θάχουνε καιρὸ νὰκοῦνε τραγού-
δια· ἂν καὶ οἱ καιροὶ πάντα εἶναι γιὰ τὰ τραγούδια.

Μὲ ἀγάπη
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Κι' ὁ πόλεμος, ὁ κόκκινος πόλεμος εἶναι
τὸ τραγούδι ποὺ πάω τραγουδώντας
μέσ' ἀπὸ τοὺς δρόμους σου, Πολιτεία!
Whitmann

1.

Στᾶρματα! Ἐμπρός, ὀλόρθοι, φτερωμένοι!
Παρατήστε τῆς δάφνης τὰ κρεβάτια
ποὺ νὰ σηματοθετοῦνε δὲν προφτάσαν
ἀπ' τὰ κορμιά σας.

Ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ νερά ὡς τὸν κόρφο
τὸ θεσσαλονικιώτη πρὸς τὸν Αἴμο
τὸ σάλπισμα τὸ μέγα τὸ σαλπίζει.
Σαλπιχτής, βράχος.

Καὶ σὰν τὸν ἔρμος ἀντίλαλο κρυμμένο
στὰ ὀλόθαθα τοῦ σπήλιου ποὺ δὲν εἶναι
παρὰ ἀπὸ μύρια στόματα ἑνας ἰσκιος
γιὰ νὰ πληθαίνει

τὴν ξένη τὴ φωνὴ ποὺ τὴν ἀδράχνει
καὶ μᾶς τὴν ξαναρρίχνει στοιχιωμένη,
κὲγὼ εἰμ' ἀχὸς κι' ἀπ' τὴν ἔρμιά μου κράχτης:
— Ἐμπρός! Ὀλόρθοι!

Χλωροὶ τῆς ἀγγιλιάς οἱ ὀλύμπιοι κλάδοι,
χαῦνος ἀκόμα δὲ σᾶς τσάκισε ὕπνος,
λάμπουν ἀκόμα, πεινασμένου λόκου
τὰ δπλα σας μάτια.

Στὰ κούρβουλα τὰ ρόδινα σταφύλια
τὸν τρυγητὴ λαχταριστὰ προσμένουν,
γέρνουν οἱ ἑλιές τᾶσημωμένα κλώνια
στὸ ραβδοκόπι

τοῦ μαζωχτῆ ὑποταχτικά· στὰ δάση
τὰ βαλτινὰ, τὰ βελανίδια κρέμουντ'
ἔτοιμ' ἀπ' τὴς ἀδρόκορμες μητέρες
νὰ χωριστοῦνε.

Μαζωχτές, θεριστάδες, νά! Σᾶς κράζουν
τρυγοὶ πυροὶ, μαζώματ' ἄλλα, μαῦρα.
Στὰ παιδιὰ τὰ ραβδιά καὶ τὰ καλάθια
καὶ τὴς γυναῖκες!

Τοῦ σταφυλιοῦ ἂν ὀρέγεστε τὸ αἶμα
καὶ τὸν καρπὸ τοῦ λίσφυτου ἂν ποθήτε,
γλυκά, μεστά, καιροὺς καὶ χρόνια, πλούσια
νὰ τὰ χαρήτε,

καὶ σὰ Θεοῦ σκέπη, σὰν εὐκὴ πατέρα
φουντωμένο καὶ κατοχρονισμένο
τὸν ἰσκιο τοῦ τὸ ἰδρὺ νὰ σᾶς ἀπλώνη,—
Στᾶρματα! Ὀλόρθοι!

Στὸ καλὸ, ροδομέταξα τοῦ πόθου,
τοῦ κάματου φωτιά, δροσιὰ τῆς σκόλης.
Τοῦ πολέμου ἢ Κατάρρα (Ἐμπρός! Ὀλόρθοι!)
τὸν κόσμον ὀρίζει.

2.

Τοῦ πολέμου ἢ Κατάρρα κι' ἂν ὀρίζη
τὸν κόσμον, ὁ κόσμος μοῖρα εἶναι τῶν ἀξίων
δὲν εἶν' ὄσων, ἀλόγατα ἀφρισμένα,
δέρνονται, τρέχουν

ἀπὸ τὸ πρόγγισμ' ἄβουλα, τὰ πάντα
σὰ νὰ καταφρονᾶν, τί δὲ νογᾶνε,
τὴν προσταγὴ οἱ καιροὶ ποῦ τὴν ἀκούνε,
κι αὐτοὶ νᾶκούσουν.

Καὶ μῆτε ὁ κόσμος εἶναι ὕσων καρφώνου
τῆ ματιὰ τους θολή, τοῦ δνειροῦ μπαίγνια,
πρὸς τὸν ἄγγελο κάποιας ἀνθρωπότης
ποῦ εἶν' ἄλλοι ἀδέρφια.

Ἄλλο κόσμος εἶν' ἐκείνων ὅσοι ξέρουν
πιστοὶ νὰ ζοῦν τοῦ κυβερνήτη Νόμου
καὶ πρὸς τοῦ Νόμου βλέποντας τὸ χέρι
ποῦ δείχνει, ὑπάκουοι,

τὴ δύναμη νὰ παίρνουν ποῦ τὸν κάνει
σὰν ἀφέντης τὸν ἄνθρωπο νᾶξίζη,
καὶ λὲν καὶ στοῦ πολέμου τὴν Κατάρρα :
— Βλόγα μας, θεία! —

(Καλόβολοι ἐδῶ εἶταν καὶ οἱ Κατάρρες,
μέλι τίς φέρναν καὶ καλοσυνεύαν.
Ἐκαίεις, δωμέ, στή γῆ τῆς ἁρμονίας
ὡς καὶ γιὰ κείνες.)

Δροσανήσια, τῆς Ἡπειρος κλεισοῦρες,
ρουμελιώτες δρυμοὶ, γιαιοὶ μωραῖτες,
μακεδονίτες ποταμοὶ, ἓνα βούισμα,
θεσσαλοὶ κάμποι!

3.

Τῶν Ἀθηναίων οἱ Κόδροι καὶ τῆς Σπάρτης
οἱ Λεωνίδες, κ' ἐσεῖς, πατέρες, ποῦ ἔλο
φέγγετε μὲ τὸ φέγγος τῶν πνεμάτων
καταμπροστὰ μας,

παραμερίστε! Καὶ τῶν Ἀλεξάντρων
οἱ δρόμοι στοὺς Βουκέφαλους ἀπάνου,
τὸ πέταμα στή ράχη τῶν Πηγάσων
ποῦ ξεπερνᾶτε,

σταματήστε. Κ' ἐσεῖς, προσκυνητάρια
τοῦ μαραθώνιου κάμπου, σκεπαστήτε,
σώπασε, κῆμα ἀπὸ τῆ Σαλαμίνα,
βούισμα αἰώνων.

Καὶ κλείστε τὰ στάνηλιαγα σκολεῖά σας,
στὰ θλιβερά σας κρύα Μουσεῖα κλειδῶστε
τῶν ἀφταστων πατέρων τίς εἰκόνες
καὶ τὰ βιβλία.

Καὶ τὰ λείψαν' ἀφίστε καὶ τοὺς τάφους
καὶ τοὺς ἀρχαίους ναοὺς νὰ χορταριάσουν,
ἐλεύθερα, νυχτόσημα, κονάκια
στὰ κλαψοπούλια.

Κι ἂν τῆς Πόλης τὸ λάδαρο φαντάξη
στὰ μάτια σας μαζί με τὴν κορώνα
τὴ δικέφαλη τῶν αὐτοκρατόρων,
μὴν ἀλαλάχτε!

Κι ἂν τῆς αὐγῆς οἱ κλέφτες κι ἂν τῆς νύχτας
οἱ ἀρματωλοὶ μὲ τοῦ Μωριά τὸ Γέρο
στὸ διάβα σας ἀδειᾶσουν τὰ μακρόλι—
γνα καρυοφύλλια,

κ' ἐσεῖς ἀδειᾶστε τὰ κοντὰ τουφέκια
στὸ διάβα σας καὶ βρονταποκρηθῆτε
μὲ τὰ κανόνια, θάμασμα στὰ χέρια
καὶ τῶν Κυκλώπων.

Καὶ πέστε :— Δραγατσάνι, Δερβενάκια,
τῆς Ἀράχωβας νίκη, Μισολόγγι,
Τριπολιτσά, Σταπρὲ ἄρθρινε ὑψωμένε
τῆς Ἁγία Λαύρας!

Ἀφίστε μας ἐλεύθερο τὸ δρόμο,
φαρδύ, γυμνόν, δλάδειο. Τόπο! Τόπο!
Τι μὲ βιδὸς θὰ ντυθῆ καὶ θὰ γιομίσῃ
καταδικό μας.

Τὸ δρόμο ἐχτὲς περάσαμε, δδηγήτρες
οἱ σπίθες ἀπ' τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου
Σου, ΒΑΣΙΛΙΑ, μᾶς φέγγανε τὸν ἴδιο
τὸ δρόμο πάλι

θὰ διαβοῦμε, θὰ πάμε ἀκόμα πέρα,
θὰ σὲ ντύσουμε κόκκινα, Μαρίτσα,
κι ἀπάνου στὰ λαγγόνια τῆς Ροδόπης
θὰ κοιμηθοῦμε.

4

Γιὰ τὰ γιουρούσια, γιὰ τὰ μετερίζια
καπετανεῖοι καὶ βίγλες μας θὰ στέκουν
τὰ τωρινὰ δλοζώντανα τᾶδέρφια
τῶν περασμένων,

τῶν πεθαμμένων περασμένων (ὅσο
κι ἂν δλότελα οἱ νεκροὶ δὲν πεθαίνουν,
ὅσο κι ἂν εἶναι γύρω μας φωτοῦσκιοι
τὰ περασμένα.)

Τῶν περασμένων καὶ τῶν πεθαμμένων
τὰ τωρινὰ δλοζώντανα τᾶδέρφια
μὲ τὰ μάτια τὰ ὀλάνοιχτα, μὲ τὸ αἶμα
ποῦ ρεεῖ σὲ σάρκα,

τᾶξια τὰ κατορθώματα ποῦ σβόνουν
τὴν ἱστορία μὴν ἄλλη γιὰ νᾶνάψουν
σοῦ Ἔθνος τὸ στόμα ἀνάττασης τροπάρι
τὰ ὄνομάτα τους.

Τάξια τὰ κατορθώματα, οἱ χαρές μας,
μέσ' στήν καρδιά καί μέσ' στή θύμηση δλα
θησαυρισμένα καί ξεχειλισμένα
γιά νά τὰ παίρνης

ἀπό καρδιά καί θύμηση ἔπως παίρνει
μέ τῆς φύχτας του τάπλωμα ὁ διαβάτης
ἀπό τὸ ξέφραγο ἀφύλαγο χτήμα
τὰ ὄριμα φρούτα.

Τὰ τωρινὰ ὀλοζώντανα· ἀπό κείνα
τῶν κανονίων τὰ στόματα μουγγρίζουν
ἀκόμα, μουγκρητὰ θεριῶν, τὴν πείνα
κι ἀφοῦ χορτάσουν.

Τὰ τωρινὰ ὀλοζώντανα· ἀπό κείνα
κρατάει τῆς μπαγιονέττας μας ἡ λόγχη
γυάλισμ' ἀκόμα· πέλαο πού σαλεύει
καί μερωμένο.

Ἄπο τὰ Σαραντάπορα ὡς τίς Κρέσνες
μ' ἔσα ρέματα οἱ Στρούμες κατεβαίνουν
καί ξεχειλίζουν τὰ Βαρδάρια μ' ἔσα
Πίνδοι, Μπαλκάνια

διάσελα καί φαράγγια καί ρουμάνια
γιορτάνια τους φοροῦνε καί ἄρματά τους,
(Βοηθῆστ' ἔσείς, τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ Ὀλύμπου
πουλιά, πνοές, ἤχοι!)

κάποιο τραγοῦδι νά χυθῆ γυρεύει,
κι ὄχι ἀπό λάθρο Πίνδαρο αὐτὸς ὕμνος·
Ἵμήρου γαληνοῦ ἐπικό ποτάμι
σὲ μιὰ Ἰλιάδα.

5.

Σὰ βολικὲς ψυχούλες πού δὲ ζοῦνε
παρὰ γιὰ τὰ φιλιὰ καί γιὰ τὰ χαίδια,
καί δὲ μᾶς παρατᾶν, κι ἔταν ἀκόμα
βαργεστημένοι

τίς παρατᾶμ' ἔμεις ἀπὸ μιὰν ἀγνοία
πιὸ δυνατὴ, γιὰτ' ἔχουν τὴν ἐλπίδα
πὼς θὰ ξαναγυρίσουμε μιὰ μέρα
σὴν ἀγκαλιά τους,

ὅμοια κ' οἱ ἀγάπες καρτερᾶνε μέσα
στὰ ὠραῖα λείψαν' ἀρχαῖα καί στὰ δεφετέρια
μέ τὰ σοφὰ τάρμονισμένα λόγια
καί τὰ τραγοῦδια.

Πάντα καιρὸς γιὰ νά σᾶς ξαναβροῦμε,
τῆς εἰρήνης καί τῆς μελέτης Ὁρες,
Λευκοθέες, πού μᾶς ρίχνετε τοὺς πέπλους
ναυαγοσώστες!

Ὅσο πιὸ ἄγριο τὸ μάτωμ', ἄλλο τόσο
πιὸ ποθητὸς· κι ἔσο πικρὴ εἶν' ἡ δάφνη,
τόσο γλυκεῖα εἶν' ἡ μυρουδιά τοῦ ρόδου
σὴν ἀγκαλιά σας.

6.

—Κ' ἐσύ, ἱερό, μὲ τέργουροδεσίδια
καί μὲ τὰ κρεμεζὰ ψηφιά, Βιβλίο!
Τὸ πρῶτο σου τὸ φύλλο εἶν' ἡ κρεμάλα
τοῦ Πατριάρχου,

καί τὸ στερνό σου φύλλο εἶναι τὸ δόλι
πού τρώει τὸ Γιὸ τὸν ἥρωα τῆς Καλόγριας,
καί τὸνομα χρυσὸ στὸ ξώφυλλό σου:
Τὸ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ.

Ἰερό βιβλίο πάντα καιρὸς, καρτέρα
τάνθισμα πέντε Μάρτηδων ἀκόμα,
τῶν ἑκατὸ χρονῶ σου ἔσο νά φέξῃ
τὸ πανηγύρι.

Μὲ βαρειὲς τότε θάρθουμε λαμπάδες,
ἡ καθεμιὰ ὡς τὸ μπόι μας, ἀναμμένες,
καί μὲ δαφνόκλαρ' ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων
τὰ περιδόλια.

Θὰ κάμουμε νάστράψης καί νά φέξης,
τέμπλο ἐκκλησιᾶς φωτοπλημμυρισμένης,
καί νά μωσκοβολήσης, καθὼς ἔνας
μακάριος κόσμος

πού θὰ μωσκοβολοῦσε ἀπὸ τὴ χλώρη
τῶν καλόκαιρων δλω, χλωρὴ πάντα,
κι ἔλο ἀπὸ τάνθια τῶν ἀπριλομάδων,
ἱερό Βιβλίο!

Τρίζουν τὰ δόντια, τὰ σπαθιά τροχίζουν
ἄλλοι Ἄγῶνες· ἀπελπισμένοι ἢ ψόφιοι
μόνο ξεχνιοῦνται στὸ ξεφύλλιμά σου
τὴν ὥρα τούτη.

7.

—Κ' ἐσύ, Ὀνειρο, πού μόλις ξεσκεπάζεις
ἔψη ἀπλαστη, ἀξεδιάλυτη, καί σβύνεις,
καί ἢ δὲν μπορεῖς ἢ δὲν τολμάς τὴν ἔψη
νά ξαναδείξης,

Ἵνειροφάντασμα ἄπιαστο πού ἀνοίγεις
μιὰν ἀγκαλιά Χριστοῦ κατεδασμένου
σὲ οὐρανικὴ νά σμίξῃ βασιλείαν
ἐνάντιους κόσμους,

σκιάς ὄνειρο! Σὴν πλάσμα ἐχτὲς ἀκόμα
δικαιτικὰ φωσφύρισε ἀγνάντια
στοὺς λαοὺς πού ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο
τὸν ἴσκιο τοῦ Αἵμου,

καὶ στὸν Ἑλληνα βούρξες νὰ ξεχάσῃ
πὼς ὁ Τοῦρκος ὄχτρος κι ὁ Βλάχος ξένος
κι ὁ δολοπλέχτης Βούλγαρος πολέμιος,
κι αὐριο—ποιὸς ξέρει!—

κι αὐτὸ τὸ σταυραδέρφι μας ὁ Σέρβος
ποῦ σπαράζει στὰ δόντια δυὸ Καισάρων
κι ἀντρεῖυέται, καὶ τὸ αἷμα του ρουφώντας
θεριεύει ὁ Σάβος.

(Μὰ ποῦ τὸ ξέρεις... Ὁ οὐρανὸς πιδ μαῦρος
δσο ἀποπάνω ἀστραποφουβρίζει,
τόσο πιδ γαλανὸ ξανοίγω μέσα
στὸ ἀστραποδόλι

κάποιο σημάδι νὰ σαλεύῃ, σάμπως
φτερὸ ἀγγέλου ποῦ μήνυμα κρατᾷ
κρυφὸ γραμμένου ἀδερφωμοῦ νὰ στρέξῃ
σ' αἰῶνες αἰῶνων.)

8.

Τώρα τοῦ Ἄδρια τὰ ζαφειροβασίλεια
καὶ τὰ σμαραγδοπέλαγα τὰ Αἰγαῖα
κι Ἄσπρη καὶ Μαύρη Θάλασσα, τοῦ ὀλίθρου
ρούζονται Σκύλλες.

Ἄπὸ τῶν Καρπαθῶν τῆ φλόγα κ' οἱ Ἄλπες
πυρωμένες, ὁ Καύκασος βογγάει,
στὰ πλευρά του σὰ νὰ σὲ ξαναδένουν,
Τιτάνα ἀντάρτη!

Κένταυροι καὶ Λαπίθες τὰ Μπαλκάνια
ξαναπιάνονται καὶ ματοκυλιένται,
τὸ Δούναβη θρασὸ νάλυσοδέση
χυμάει ὁ Ρῆνος.

Πρὸς τὸ Πάγγαιο ποῦ καθεμιὰ πλαγιά του
καὶ μιὰ μακεδονίτισσα εἶναι βάρδια,
τινάζεται ἡ Ροδόπη μὲ τὰ φίδια
τῶν Ἐρινῶν.

Καὶ ὦ τῶν πατρίδων ἡ Πατρίδα, ὦ Μάννα,
στοῦ Σαλιπιτῆ τὸ σάλπισμα τὸ μέγα
πετιέσαι ἀπὸ τῆς δάφνης τὸ κρεβδάτι
ποῦ δὲν κοιμώσουν,

καὶ λές:— Κ' ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ! Ἡ μεγαλοσύνη
στὰ Ἑθνη δὲ μετριέται μὲ τὸ στρέμμα,
μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα μετριέται
καὶ μὲ τὸ αἷμα.

12 τοῦ Τριμηνη 1915.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παραλία Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὄρα 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθᾶστου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκαστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὄραν 10.30' μ. μ., διὰ Σέρον, Ἄνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκαστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὄραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθείαν διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κουὺ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαιόλμαν καὶ Σ. Σωτιάδου, (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρα τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοιοῖας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὀπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον, ὁδὸς Ἀντωνιάδου

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντῆς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ**
ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

«ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ»

ἀναχωρήσει κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 14 Ὀκτωβρίου.

Δι' ἐπιδάτας, εἰδιότηρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ἘΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὀπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑσπερίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ἐπστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξτε τὴν Σημαίαν ὁδὸν, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα ὁδὸν.